

ΕΤΟΣ 57ον

2 Αυγούστου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (2931)

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Όταν στό ένάτο άρθρο τοῦ Συμβόλιου τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε «eis μίαν, ἅγιαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν», ἐννοοῦμε ὅτι ὁ καθολικός καί ἀποστολικός χαρακτήρας τῆς Ἐκκλησίας στηρίζεται στήν ἅγια τῆς ἐνότητά. Ἐνότητα πού ἀπορρέει ἀπό τήν κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ὁ Χριστός (Κοθ. 1,18). Δηλαδή, στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἐνώνονται ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας σέ ἓνα ἐνιαῖο καί ἀρραγές σῶμα, πού συνεχῶς ἀγιάζεται ἀπό τή θεϊκή παρουσία τοῦ Υἱοῦ, ὅπως ἀναφέρει κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ὁ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἐνός πάντες» (Ἐβρ. 2,11).

Ἡ διαφορετικότητα μέσα στήν ἐνότητα

Ἡ γνωστή εὐαγγελική φράση «ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρός μου μοναί πολλαί εἰσίν» (Ἰωάν. 14,2), μᾶς βοηθᾷ νά ἀντιληφθοῦμε τί ἐννοεῖ ὁ ἀπ. Παῦλος ὅταν γράφει «ὁ καθένας ἀπό σᾶς λέγει ὅτι ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου, ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ, ἐγώ τοῦ Κηφᾶ (Πέτρου), ἢ ἐγώ τοῦ Χριστοῦ. Διαμοιράστηκε, λοιπόν ὁ Χριστός;» (Α΄ Κορ. 1,12-13).

Τόσο ἡ διδασκαλία τοῦ ἀπ. Παύλου, ὅσο καί τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ἄν καί διακρίνονται μεταξύ τους γιά τό ὕφος τους, τόν τρόπο ἐκφράσεως ἢ καί τήν εὐρύτητα τῶν νοημάτων τους, συναντῶνται σέ ἓνα ἀδιαμφισβήτητο κοινό σημεῖο, στό πρόσωπο τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ. Ἐκεῖνος γεύθηκε τό μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ γιά ὅλους ἐμᾶς· καί ἀπ' Ἐκεῖνον ἀντλοῦν ὅλοι οἱ ἀκόλουθοί του: Ἀπόστολοι, Πατέρες, κληρικοί καί ἀπλοῖ πιστοί. Ἡ θυσία εἶναι δική Του, ἀλλὰ ἀφορᾷ ὅλους ἐμᾶς, ἔχει καθολικό χαρακτήρα. Στό δικό Του πρόσωπο, στό δικό Του σταυρικό μαρτύριο ἀνταμώνει ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος: σώζεται, ἠυτρώνεται, δικαιώνεται, ἀγιάζεται.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. α΄ 10-17)

Ἐνότητα ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρημένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσὶ· λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μειέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάιον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ προσωποληψία βλάπτει τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα

Δέν ὑπάρχει κανένα πρόσωπο στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, τόσο ἅγιο, τόσο μεγάλο, τόσο διάσημο, τό ὅποιο νά μπορεῖ νά ἀντικαταστήσει ἢ νά ὑποκαταστήσει ἢ νά διευρύνει ποιοτικά τό θεῖο πρόσωπο τοῦ σωτήρα Χριστοῦ. Μέ κατηγορηματικό τρόπο ὁ ἀπ. Παῦλος διακηρύσσει ὅτι «κανένας δέν μπορεῖ νά βάλῃ ἄλλο θεμέλιο ἐκτός ἀπὸ αὐτό πού ἤδη ὑπάρχει, καί εἶναι ὁ Χριστός» (Α΄ Κορ. 3,11). Συνεπῶς, ὅλοι καυχόμεστε «ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ». Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ σωτηρία μας, ἡ δικαίωσή μας, ἡ ζωὴ μας.

Ἡ προσκόλλησις καὶ ἡ ἀρρωστημένη ἀφοσίωσις σέ πρόσωπα εἶναι ἀποτέλεσμα ματαιοδοξίας, πού εἰδωλοποιεῖ τὸν ἀτελὴ ἄνθρωπο καὶ τὸν τοποθετεῖ στό βᾶθρο τῆς «ἡτριάδας». Αὐτὸ συνιστᾷ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Καθὼς ἐμπνευσμένα παρατηρεῖ σύγχρονος Ἱεράρχης, «ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ μέλη τῆς Ἐκκλησίας γίνουν ὀπαδοί (προσώπων), ὅταν παύσουν νά εἶναι προσηλωμένοι στὸν ἕνα Κύριο τότε μοιραῖα ἀρχίζουν οἱ φατριασμοί, οἱ διαιρέσεις... ἡ διάσπασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας» (Μητρ. Νέας Σμύρνης Συμεών, «Μαθητεύσατε»).

Ὁ ἀναηλωτός Χριστός συγκροτεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ ἀπ. Παῦλος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ του γράφει ὅτι «Ἰησοῦς Χριστός χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἑβρ. 13,8). Ὁ Ἰησοῦς κατὰ φύσιν καὶ τό παρελθόν καὶ τό παρόν καὶ τό μέλλον, διότι εἶναι «ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς». Εἶναι Ἐκεῖνος πού μέσω αὐτοῦ ὁ Δημιουργὸς Πατέρας ἔφτιαξε τοὺς αἰῶνες. Ποιὸς ἄραγε μπορεῖ νά φέρει κάτι καινούργιο σ' αὐτόν πού

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέγετε ὅλοι τό ἴδιο καί νά μή υπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλά νά εἰσθε ἐνωμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα καί τήν ἴδια γνώμη. Διότι ἐπληροφορήθηκα γιά σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς Χλόης, ὅτι υπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας. Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπό σᾶς λέγει, “Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου”, “Ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ”, “Ἐγώ τοῦ Κηφᾶ”, “Ἐγώ τοῦ Χριστοῦ”. Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιά σᾶς; Ἡ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τό ὄνομα τοῦ Παύλου; Εὐχαριστῶ τόν Θεόν πού δέν ἐβάπτισα κανένα ἀπό σᾶς παρά τόν Κρίσπον καί τόν Γάϊον, διά νά μή μπορῆ νά πῆ κανεῖς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τό δικό μου ὄνομα. Ἐβάπτισα ἐπίσης καί τήν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτός ἀπ’ αὐτούς δέν γνωρίζω ἐάν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον. Ὁ Χριστός δέν μέ ἔστειλε νά βαπτίζω, ἀλλά νά κηρύττω τό εὐαγγέλιον, ὅχι μέ σοφίαν ρητορικῆν, διά νά μή χάσῃ τήν δύναμίν του ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀνακαίνισε τήν ἀνθρώπινη φύση; Ποιός μπορεῖ νά καλύψει ὑποτιθέμενα κενά σ’ Ἐκεῖνον πού ἡ ἀρετή του «ἐκάλυψεν οὐρανοῦς»; Ποιός ἔχει νά προσθέσει κάτι ἢ νά διορθώσει τι σ’ Αὐτόν πού κατοικεῖ ὅλο τό πλήρωμα τῆς θεότητας στήν ἀνθρώπινη φύση του (Κοθ. 2,9);

“Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἂν ὑστερεῖ (ὁ Χριστός) εἴτε στήν ἀγαθότητα, εἴτε στή δύναμη, εἴτε στή σοφία, εἴτε στόν χρόνο, εἴτε στόν τόπο, δέν θά μπορούσε νά εἶναι Θεός». Ἀντιθέτως, ἀφοῦ αὐτό οὔτε ὡς ὑπόθεση δύναται νά εἰπωθεῖ, ἡ τελειότητα τοῦ Χριστοῦ στή θεϊκή ἀλήθια καί στήν ἀνθρώπινη φύση Του ἐξασφαρίζει τήν ἀδιάσπατη ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄγαπητοί ἀδελφοί, ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκφράζει μιᾶ ἀσταμάτητη δυναμική μέχρι τήν ἔνωση ὅλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν στή μητέρα Ἐκκλησία, τήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων καί τῶν ἁγίων ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στήν ἀρχαιοπρεπή καί πρωτοπόρο Ὁρθοδοξία. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀδιάληπτα δέεται «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ὥστε νά μήν υπάρχουν κενά γιά τυχόν αἰρέσεις, οὔτε ἀμφιβολία γιά τήν ἀποκαλυφθεῖσα καί ζῶσα ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ξένες θρησκείες τότε θά δυσκολεῦτοῦν νά μήν τή σεβαστοῦν· καί οἱ ἄθεοι δέν θά βρῖσκουν τρωτά. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θά κυριαρχήσει μέ τή δύναμη τῆς ἐνότητος στόν Ἔνα τῆς Τριάδος, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

2 Αύγουστου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἱ. λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀποστόλου Στεφάνου,
Θεοδώρου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Δαρδανελλίοις († 1690).
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 14-22.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Αύγουστου, Θ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Κείμενο - Μετάφραση τοῦ ἀειμνήστου Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου
Ἐγκόλλιο σέ πολυτελή ἔκδοση, οὐκῆμα 10x14, σελ. 168.

Κυκλοφορήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀποστολική Διακονία ἡ πολυτελής καὶ εὐχρηστη ἔκδοση, «Παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», πού περιλαμβάνει τὸ πρωτότυπο κείμενο καὶ νεοελληνική μετάφραση τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ Ἀνδρέα Θεοδώρου (1923-2004). Τὸ ἐξώφυλλο κοσμεῖται μὲ τὴν ἐφέστια θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μεγαλομάτας, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπούρα (Λεοντάρι Ἀρκαδίας).

Οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἀκολουθίες παλαιότητες, πού ψάλλονται πρὸς «ἴαση ψυχῶν καὶ σωμάτων», σέ κάθε θλίψη, καθὼς μνημονεύονται καὶ τὰ

ὀνόματα ὑπὲρ τῶν ὁποίων τελεῖται ἡ ἀκολουθία... Διακρίνονται σέ Μικρὸ καὶ Μεγάλον Παρακλητικὸν Κανόνα... Ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανόνας εἶναι ποίημα τοῦ Θεοφάνους τοῦ ὑμνογράφου, ὁ ὁποῖος φέρεται ὑπὸ τὸ καλογερικὸ τοῦ ὄνομα Θεοσιπρῆκτος. Ὁ Κανόνας αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ παλαιότερος, τουλάχιστον στὰ περισσότερα τμήματά του, σύμφωνα μὲ τὸν καθηγητῆ Ν. Τωμαδάκη. Ὁ ἕτερος Παρακλητικὸς Κανόνας, ὁ Μεγάλος, ἀποτελεῖ ἔργο τοῦ Θεοδώρου τοῦ Β΄, βασιλέως τῆς Νίκαιας, χρονολογούμενος στὰ μέσα τοῦ ΙΓ΄ αἰώνα... Περιεχόμενον τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων τῆς Παναγίας εἶναι ἡ προβολὴ τοῦ φωτόμορφου προσώπου τῆς Θεοτόκου· νὰ ψάλλουν οἱ πιστοὶ τὸ θεομητορικὸν τῆς μυστήριον, πού στάθηκε ἄξιον νὰ γεννήσει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ!

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm